

Ἐνῶ δὲν ἔχουνε ψυχὴ, ἔφτασαν,
Πάντως, πέρ' ἀπὸ τὴν ἀντίληψή τους.
Τὰ ἔνστικτὰ τους πλήρως ἀνθίζουν
Καὶ ὑφώνονται
Τὰ ἥρεμα μάτια ἀνοιχτά.

Γιὰ νὰ τοὺς ταιριάζει, τὸ τοπίο ἀλλάζει,
Ξεπερνώντας, ἀπελπισμένα
Ξεπερνώντας αὐτὸ πού ἀπαιτεῖται:
Τὸ πιδ πλούσιο δάσος,
Τὸ πιδ βαθὺ χωράφι.

Γιὰ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ,
Δὲν ἦταν δυνατό νὰ εἶναι ὁ τόπος
Ποὺ εἶναι, χωρὶς αἷμα.
Αὐτὰ κυνηγοῦν, ὅπως ἔκαμαν πρὶν
Μὰ μὲ νύχια καὶ δόντια ἀνεπτυγμένα τέλεια,

Πιδ θανάσιμα ἀπ' ὅσο μποροῦν νὰ πιστέψουν.
Ζυγώνουν πιδ σιωπηλὰ,
Καὶ ξαρώνουν στὰ μέλη τῶν δέντρων,
Καὶ τὸ κατέδασμά τους
Πάνω στὴ λαμπερὴ πλάτη τῆς λείας τους

Μπορεῖ νὰ χρειαστεῖ χρόνια
Μέσα σὲ ἡγεμονικὴ πλὴυση χαρᾶς.
Κι αὐτὰ πού κυνηγιῶνται
Τὸ ξέρουν σὰ ζωὴ τους,
Ἀνταμοιβὴ τους: νὰ περπατοῦν

Κάτω ἀπὸ τέτοια δέντρα μὲ πλήρη γνώση
Τοῦ τί θρῖσκεται σὲ δόξα ἀπὸ πάνω τους,
Καὶ νὰ μὴ νιώθουν φόβο,
Μὰ ἀποδοχὴ, συμμόρφωση.
Ὅλοκληρώνοντας τὸν ἑαυτὸ τους δίχως πόνο

Στὸ κέντρο τοῦ κύκλου,
Τρέμουν, περπατοῦν
Κάτω ἀπ' τὸ δέντρο,
Πέφτουν, ξεσχίζονται,
Σηκώνονται, περπατοῦν πάλι.

Νταϊήθ "Εττερ (1928)

Τὸ κόκκινο γυμνὸ

Ὅταν δὲν ἔχω καθόλου μπλέ, χρησιμοποιῶ
κόκκινο

Πάμπλο Πικάσσο

Κόκκινα κεριά. Καπνισμένα κόκκινα φῶτα.

Παίρνοντας γουλιὲς κόκκινο κρασί ἀπὸ ἓνα
ποτήρι
τὸ γυμνὸ κορίτσι πάει στὸ παράθυρο.

Ὁ ἥλιος δύει. Ἀλικες παπαροῦνες. Αἱμα-
τόριζα.

Ρόδια στὸ μάκρος ἐνὸς τοῦβλινου τοίχου:
τὰ κοκκινισμένα πρόσωπα γέρον κηπουρῶν.

Κάτω ἀπ' τὰ κρύα φραουλένια ἀστέρια,
βαθυκόκκινα μάτια ἐτοιμοθάνατων ζώων.

Ὅνειρο κερασίων καὶ κόκκινων.

Τὸ ρουμπινένιο φεγγάρι γλιστράει ἀνάμεσα
ἀπὸ
γυμνοὺς μηροὺς ἀπὸ γρανάτη καὶ ροδόξυλο.

Κόκκινα κεριά. Καπνισμένα κόκκινα φῶτα.

Ντόναλντ Χῶλλ (1928)

Οἱ σύζυγοι

Ἄν ἔλεγα, «Μικρὲς σύζυγοι,
κλεισμένες στὰ σκοτεινὰ σας
σπίτια, ἓνας πελώριος
τιγροόχρινος σκίζει
τὴ στέγη κάθε σπιτιοῦ

μὲς στὴ νύχτα καὶ ταιριάζει
τὸ φεγγάρι μαζί του
κι ἀποτραβιέται μόνο
ἀκριβῶς τὴν αὐγὴ»,
θὰ χαμογελοῦσατε

καὶ θὰ σκεφτόσαστε λαμπρὰ
λουλούδια καὶ θὰ ξεχνούσατε
τὸ χρῆμα καὶ τὰ ψῶνια,
ὅμως ἂν συνέχιζα, «Βλέπω
τοὺς κρίνους σας νὰ μεγαλώνουν

μονάχα στὸν εὐτυχημένο μου ὕπνο,
γιατί κήπους δὲ φτειαίσατε
στὰ τετράγωνα τῶν σπιτιῶν σας
γιὰ λουλούδια πού ἔρχονται
μέσα στὴ μαύρη νύχτα»,

θ' ἀρχίζατε ξαφνικὰ
νὰ κλαῖτε ἢ θὰ παίρνατε ἓνα διδύο
ἢ θὰ περπατούσατε μονάχες
γιὰ πολὺ
πάνω στ' ἄσπρα πεζοδρόμια.

Ἄνν Σέξτον (1928)

Τὰ θρύα τοῦ δέρματός του

Τὰ νέα κορίτσια στὴν παλιά
Ἀραβία συχνὰ θάβονταν ζων-
τανὰ κοντὰ στὸ κέντρο πατέρα
τους, προφανῶς σὰν θυσία στὶς
θεῖς τῆς φυλῆς...

Χάρολντ Φέλντμαν, «Παιδιά τῆς
Ἑρήμου», «Ψυχανάλυση καὶ
Ψυχαναλυτικὴ Ἐπιθεώρη-
ση», Φθινόπωρο 1958

Μόνο ἔκρεπε
νὰ χαμογελοῦμε καὶ νὰ μένουμε ἥσυχες,
νὰ ἴμαστε ξαπλωμένες κοντὰ του
καὶ ν' ἀναπαύομαστε γιὰ λίγο,